

да плува бързо и леко, като измѣня пѣтя си въ водата съ помощьта на опашката.

Всички бобри живѣятъ въ дълбоки и дълги дупки, които понѣкога достигатъ 400—450 крачки.

Въ най-глухитѣ мѣста на рѣката бобритѣ се събиратъ и почватъ да строятъ основитѣ на бждащето си заселище прѣди да замръзне водата. Тѣ мѣкнатъ клончета, камъне, калъ и ги трупатъ безъ всѣкакъвъ редъ по течението на рѣкичката. Водата се разлива и завирява. Слѣдъ врѣме прѣснитѣ клончета пуцатъ коренчета. Така малко по малко мѣстото се обръща въ храсталакъ, а слѣдъ нѣколко години и въ гора.

По сѣщия начинъ бобърътъ строи колибата си въ дълбока вода до единъ метъръ. Натрупва на камара много клончета, камъне, калъ и клечитакъ така, че да се влиза вжтрѣ само подъ водата. На самото дѣно на колибата бобърътъ издѣлбава една стаичка, дѣто си държи храна за прѣзъ зимата: кора отъ дървета, младочки отъ клончета и мека дрѣвесина. Отгорѣ на тази първа стаичка той прогризва една вратичка, която води по-горѣ въ втора стаичка. Това е втория етажъ на колибката му, дѣто водата не може да достигне. Тамъ на сухо и топло мѣсто цѣлото сѣмейство на бобъра прѣкарва спокоенъ сънь цѣла зима.

За постройката на своята колибка бобърътъ има зѣби вмѣсто сечиво, опашка вмѣсто лопатка и нокти вмѣсто мотика. Хората ловятъ и биятъ бобъра за кожата му.

